

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt III. De imperfectionibus, quæs incipientium nonnulli, in secundi capitalis vitij, Auaritiæ videlicet materia spiritualiter loquendo, incurrere solent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Et quod plus est, quamvis eas, quispiam magnifacere & laudare velit, nulla illi ratione fidem accommodare queunt: imisumque ac peregrinum eis videtur, sua bona prædicari.

Huiusmodi homines magna cum animi tranquillitate & demissione, à quocunque qui eis prodesse possit, instrui cupiunt: qua in re non mediocriter ab ijs, de quibus nuper sumus locuti distant; ipsi enim omnes docere vellent, imo si quando ab alijs se edoceri animaduerant, ipsimet ex ore loquentis verba rapiunt; tanquam qui iam id pridem noverant.

At hi de quibus in præfenti agimus, plurimum à cuiusquam instructione, ac magistri officio abhorrent. Paratissimi etiam sunt, si iubeantur aliud ab eo quod tenent, iter modumque vitæ arripere: nunquam enim se aliqua in re rectè agere arbitrantur. Dum alios laudibus euehi audiunt, mirifice lærantur, indeque solum, quia sicut ipsi Deo non inseruiunt, affliguntur. Ad res suas recensendas minime proni sunt: tantopere etiam eas despiciunt, ut etiam suis spiritualibus magistris eas verbis aperire erubescant; videntur enim illis eiusmodi esse, quæ ne verbis quidem effert dignæ sint. Optant potius defectus peccataque sua pro palare; vel certe taliter res suas aperire, ut non appareant actiones virtuosæ, unde etiam magis ad animam spiritumque suum communiandum ei, qui minoris res suas faciat propendent; quod certe spiritus simplicis, puri, ac veracis proprium est. Deoque non mediocriter acceptum. Cum enim in animabus istis humilibus sapiens Dei spiritus commoretur, cõfestim illas ad theatros suos recõdendos, mala verò foras expellenda, mouet & inclinat. Conferunt quippe humilibus Deus hanc gra-

*Simplicis
ac puri
spiritus
apudicum.*

tiam, cum cæteris simul virtutibus: quem admodum superbis eam denegat.

Libenter isti, vel cordis sui languinem, ei qui Deus inseruit præberent, & quantum in eis est, ut illi ab omnibus seruiatur, laborant. Cum in imperfectiones laborant, humiliter & cum quadam spiritus tenerritudine amorosque Deum amore se ipsos sustinent, ipsi bonitati confidendo. Verum animas, quæ in suis primordijs hoc perfectionis modo gradiuntur, existimo (ut dictum est) esse pauciores, imò admodum paucas: satis quippe nobis esset, si in contraria mala non ruerent. Hanc enim ob causam (ut postmodum dicturi sumus) eos quos ab omnibus imperfectionibus istis Deus repurgare vult, in obscura collocat nocte.

CAPVT III.

De imperfectionibus, quas incipientium nonnulli, in secundo capitulo vitijs, Auaritia videlicet materia spiritualiter loquendo, incurere solent.

MULTI etiam incipientium istorum, non leui interdum avaritia spirituali laborant. Vix enim illos videas, coque à Deuo acceperunt spiritu contentos, qui etiam non mediocriter affliguntur & conqueruntur, quia eam quam in rebus spiritualibus cuperent consolationem, haudquaquam reperiunt. Multorum nunquam audiendis consilijs, spiritualibusque præceptis explentur, pluresque habent & euoluunt libros, qui de huiusmodi rebus agunt, & plus hac in re temporis, quam in rectè operando insunt, nulla interim petse & modificationis & paupertatis spiritus, cui studere debe-

deberent)habita ratione. Multi præterea imaginibus, Crucibusque admodum curiosi nõ exigui valoris sese onerant: iamque abijciunt vnas; iam assumunt alias; iam illas permurant, iam iterum repetunt, nunc illas hac ratione elaboratas volunt, nunc verò alia; & plus affectus in ista, ob illius maiorem curiositatem pretiositatemque reponunt, quam in alia. Videbis alios Agnis sacratis, reliquiarijs, metalliq; infantium instar, crepundia è collo gestantium, oneratos. Qua in re proprietatem ego cordis, necnon adhesionem illam, qua figuræ, multitudini & curiositati istarum rerum affixi sunt improbo; eò quod hæc mediocriter spiritus paupertati contraria sint, quæ substantiam duntaxat deuotionis respicit, illisque tantum rebus, quæ ad illam excitandam satis sint, vitur, multipliciter verò curiositatemque istarum rerum fastidit; præsertim cum deuotio vera ex corde prodire debeat, veritatemque solam, ac earum rerum, quas res spirituales repræsentant, substantiam, intueri, cætera vero omnia nihil aliud sint, quam adhesio, & proprietas imperfectionis, & ad assequendum perfectionis statum, necessario huiusmodi appetitus exingui & aboleri debet. Noui ego personam quandam, quæ amplius quam decem annis Crucis quadam ex Rami benedicti ligno ruditer impoliteque fabricata & circumflexa acicula transfixa utebatur, eamque semper secum gestabat, donec ego illam abstuli: nec tamen erat hæc persona mediocris iudicij & prudentiæ. Aliam quoque vidi, quæ Rosarium in globulis ex ossibus dorsi piscium confectis persoluebat, istorum tamen hominum deuotionem non propterea minoris coram Deo valoris fuisse certum est, quandoquidem manifeste patet, huiusmodi

res, nec arte, nec pretio illam prouocasse.

Illi potè, qui in Principijs istis rectum iter tenent, nequaquam visibilibus instrumentis adhaerent, neque illis sese onerant, nec amplius nosse volunt quam ad recte operandum satis sit. Ad hoc enim mentis oculos solummodo collimant, atque hoc tantummodo exoptant. Unde magna cum liberalitate, quidquid habent alijs distribuunt; & eorum delitiæ sunt, rebus omnibus propter DEVM & proximi charitatem carere, omnia iuxta virtutis huius leges disponendo. Solùm enim, vt dixi, ad medullam substantiamque perfectionis respiciunt, & vt DEO gratificentur, sibi verò in omnibus displiceant, desiderant.

Verum ab omnibus imperfectionibus istis, sicuti neque à cæteris, perfectè Anima repurgari potest, antequam illam DEVS in purgatione passus illius noctis obscuræ, de qua mox acturi sumus, collocet. Sed expedit, vt anima quantum valuerit ex sua parte seipsam repurgare perficereque conetur, vt à DEO ad Diuinam illam curationem & medicinam admitti mereatur, in qua ab omnibus illis, quibus ipsa remedium adhibere nequit sanetur. Quantumuis enim ipsa labore, non poterit industria sua, acriùs taliter seipsam repurgare, vt vel tantillum ad vocationem Diuinam perfecti cum DEO amoris apra dispositaque sit; nisi ipse adhibeat manum, & eam igne illo ipsi obscuro, eo quem iam dicturi sumus modo, repurget.

Quæ ratione se gerant incipientes vero perfectionis itinere gradientes, quantum ad materiam Reliquiarum etc. spectant

B.
Ianni's
Cruce

Opera
ystica
NVI
124